Uvilkaarlig stile de mod, hvad deres »sunde Fornuft« gør dem indlysende, hvad de som det saa tit spottende siges »føle« er det rette. Dér er et Standpunkt, der kan tages uanfægtet. Er det saa, at vi ikke ere modne nok til at have *Meninger* om mange af Tidens alvorligste Spørgsmaal, saa lad os begynde med *Sympathier*. Lad os slutte os til, hvad der taler til vor Retssans, vor Medfølelse, vor Frihedstrang eller hvilken anden Fornemmelse, der er stærkest i os. Og lad os ærlig være disse Sympathier bekendt, stadig arbejdende paa den bedre Begrundelse af dem, og paa at rette de Fejlsyn, vi kunne begaa. Man kan nok være bekendt ikke altid til Punkt og Prikke at kunne begrunde, hvorfor man elsker eller hader, — et alene kan ingen, der lever i stærkt bevægede Tider være bekendt: at forholde sig ligegyldig, hvor alt staar paa Spil.

Anna Brosbøll.

Nov. 1885.

Camilla Collett: Mod Strømmen.

(Ny Række).

Det er med taknemmelig Ærbødighed, vi modtager en ny Bog fra Fru Collett, Kvindesagens Nestor her i Norden, hun, som i Aar kan fejre — ikke sit 25aars, men sit 45aars Forfatterjubilæum. Hun har ikke blot tænkt over den Sag, men følt for den, lidt for den, før vi blev til. — Det er hos os næsten blevet Skik at udtale sig om Fru Colletts Forfatterskab, som om det bare bestod i at »skrige op«, i Klager, Anklager og Bebrejdelser, som om det var den rene Negativitet. Dette skyldes visse Dagblade — ikke mindst de danske, som ved Recensionen af hendes Bøger har været meget misfornøjede med, at de handlede om Kvindesagen — hvorfor kunde de ikke ligesaa godt handle om noget andet? »Fædrelandet« f. Ex. henviste hende, ligesom det i sin Tid gjorde ved Clara Rafael, til at skrive om Pigeskolernes Omorganisation!

Men det vilde dog være for galt, om »Dagbladets« og »Fædrelandets« Dom over Fru Collett skulde blive den ende-